

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący)

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi J. J.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...)

w sprawie II AS (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 maja 2020 r.

postanawia:

I. pozostawić skargę bez rozpoznania,

II. nie uwzględnić wniosku o ustanowienie pełnomocnika,

III. zwolnić skarżącego od wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 6 marca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) przekazał Sądowi Najwyższemu skargę J. J. z dnia 25 stycznia 2019 r. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie o sygn. II AS (...).

W treści skargi J. J. domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania, zasądzenia od Skarbu Państwa kwoty 20.000 zł, zwolnienia z kosztów sądowych oraz ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należy pozostawić bez rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że art. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość) zawiera zamknięty katalog postępowań, których może dotyczyć skarga o stwierdzenie przewlekłości w sprawie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11, z 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17, z 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16). Skoro w katalogu tym nie zostało wymienione postępowanie o stwierdzenie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, nie jest dopuszczalne wniesienie skargi, której przedmiotem jest takie postępowanie.

J. J. w niniejszym postępowaniu wniósł skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie II AS (...), a więc postępowania w przedmiocie przewlekłości prowadzonego na podstawie przepisów postępowania karnego. Ze wskazanego na wstępie powodu skarga taka jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co z kolei obliguje do pozostawienia jej bez rozpoznania, stosownie do treści art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Z tego względu należało orzec jak w pkt. I sentencji.

Nie był zasadny wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Choć sytuacja majątkowa skarżącego jest niewątpliwie trudna, trzeba stwierdzić, że w niniejszym postępowaniu nie obowiązuje przymus adwokacko-radcowski – jest to bowiem postępowanie prowadzone na podstawie przepisów karnoprocesowych, a żaden z nich do postępowania w przedmiocie przewlekłości, na żadnym jego etapie, nie przewiduje obowiązkowej reprezentacji przez adwokata lub radcę prawnego. Nadto, wniosek skarżącego o stwierdzenie przewlekłości nie mógł być poddany merytorycznej ocenie, gdyż istniała przeszkoda formalna do prowadzenia postępowania zainicjowanego tym wnioskiem. Skoro zatem w niniejszej sprawie nie można było przeprowadzić postępowania merytorycznego, nie było także możliwe ustanowienie pełnomocnika z urzędu, który w tym postępowaniu miałby reprezentować skarżącego.

Rozstrzygnięcie z pkt. III uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość; uiszczenie ich przez skarżącego byłoby zbyt uciążliwe ze względu na fakt, że jest pozbawiony wolności.